

Ur romanen

Snart dansar du åter

av Cecilia Ekhem

”Stora delar av Maggis vardagar tillbringades i sjukhuskorridorerna. Hon la märke till att det var skillnad på hur människor gick där. Uppe på avdelningen märktes det tydligare. De anhöriga smög fram med ett vinande ljud när plasten från de blå skoskydden släpade mot golvet. Sjuksköterskorna, de flesta, gick fort men ljudlöst och kunde närma sig överraskande. Plötsligt en hand på hennes axel utan att hon hade märkt att en kropp var på väg.

Det var annorlunda med Ronden. Personifierad. Som ett monster kom den smygande. Inte ljudlöst. Läkarnas steg hördes tydligare. De klampade inte, men satte ner fötterna med beslutsamhet. Som för att markera att de kom med kompetenta och väl underbyggda besked. Ronden. Hon såg honom (det var tveklöst en han) framför sig ibland när hon slöt ögonen mot landstingsöverkastet. Han hade mörk, nästan svart, päls. Den såg taggig ut men kunde ibland vara mjuk mot handen om man råkade nudda. Bara ibland. Andra gånger stack hon sig på den. Försökte fåfängt borra in sitt ansikte i pälsen men lyfte sitt huvud sårad. Med blodet rinnande från små, små sår i ansiktet. Hon hörde honom komma. Ville inte vara där. Ville inte missa honom heller. Om det var ett gott budskap han skulle komma

med idag.

En natt slog hon på måfå upp Bibeln som låg i anhörrummet. Som om den skulle kunna ge svar.

”Det står skrivet Skönt ljuder stegen av dem som bär bud om goda ting”.

Och hon försökte höra om det var någon skillnad. Men så fort budskapet var uttalat hade hon glömt hur stegen lät den här gången.

När snön kom igen var det en lättnad. Den la sig som ett täcke över alla orensade rabatter och glömda trädgårdsredskap. Hon hade velat ligga där bland dem. Översnöad i väntan på vår. Det första adventsljuset hade brunnit ner så långt att lågan nästan nådde vitlaven. Lars svalde det sista av fiskgratängen och blåste ut båda ljusen.

De använde ljusstaken flitigt även under vardagar i adventsveckorna och antikljuset gick snabbt åt. Medan Lars tog bort det första ljuset och flyttade det andra till den tomma platsen längst till vänster, frågade han flickorna vad de önskade sig i julklapp. Alicia hasade ner från stolen och började rota i pappersinsamlingen. Efter ett tag hittade hon det hon sökte och slängde triumferande leksakskatalogen på köksbordet. Det fläktade till, och tändstickan som Lars höll i slocknade. Han satte eld på en ny och tände det andra och ännu obrända ljuset.

– Varför ska bara ett lysa, pappa?

– För att vi vill att det ska bli en fin rad.

– Ja, det måste ju vara tripp-trapp-trull, sa Alicia som hade tittat upp från katalogen.

– Kolla här! På den här sidan önskar jag mig en hund som kan skälla och en katt med ungar i magen. Och på den här sidan...

Maggi log mot Lars och slutade lyssna.

Önskelistorna hänger på dörren till städskrubben i tamburen. Tre långa listor i olika höjd och med mer eller mindre välformade bokstäver. De mest kantiga finns på Maggis lista längst ner. Under de andra två. Hon är orolig för att hennes önskningar ska synas sämst eftersom listan hänger så lågt. Om tomten är lika lång som mamma och pappa så kanske han inte ser den. Förresten tror hon inte på tomten. Inte så mycket i alla fall.

Några kvällar före julafton har hon svårt att somna. Hon vill att pappa ska sitta länge hos henne efter godnattsången, men han säger att hon kan somna själv. Fast det kan hon inte. Hon tänker för mycket på sina önskningar. Efter en lång stund går hon upp. Hon smyger ut i hallen och hämtar sin lista. Det är många rader på den. Fastän mamma har sagt att de inte har så mycket pengar så det kan inte bli så många julklappar. Så det räcker inte att vara snäll. Tomten vill ha pengar också. Och om han finns så känner nog mamma honom. Hon känner nästan alla. Kanske Maggi kunde be henne lämna listan. I vardagsrummet är bäddsoffan uppbyggd men mamma och pappa är inte där. Hon hör viskningar och skrammel från köket. Det luktar glögg. Hon smyger fram till mammas sida av bäddsoffan. Lakanen är röd- och vitrandiga. Som polkagrisarna på kransen de har hängt på ytterdörren. På insidan så att grannbarnen inte ska äta upp alla. Mamma har två kuddar för hon tycker om att sova nära stjärnorna, brukar hon säga. Maggi petar in önskelistan mellan kuddarna och smyger tillbaka till sin skrub.

